

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/183/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014201098
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014201098.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci navrhovateľa: J. Y., nar. Z., bytom C. proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29.augusta č. 8, Bratislava, o starobný dôchodok, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. marca 2015, č.k. 4Sd/78/2014-16, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. marca 2015, č.k. 4Sd/78/2014-16, p o t v r d z u j e .

II. Navrhovateľovi n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 12. marca 2015, č.k. 4Sd/78/2014-16, potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo XXX XXX XXXX X z 28. augusta 2014, ktorým podľa § 65 a § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), § 21, § 132 ods. 1 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku k X. I. XXXX, ktorým dovŕšil vek 57 rokov. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd mal preukázané, že navrhovateľovi bol podľa zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru od 1. decembra 1993 priznaný výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok pričom pre nárok na výsluhový dôchodok mu ako doba služobného pomeru v I. kategórii funkcií bola zhodnotená doba od 1. apríla 1975 do 30. novembra 1993, celkovo v rozsahu 18 rokov a 249 dní. Na tom základe krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľovi nevznikol nárok na zníženie dôchodkového veku podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, keďže nesplnil podmienku trvania služobného pomeru k 31. decembru 1999 podľa § 174 ods. 2 tohto zákona.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Namietol, že dobu služby

získal v rozsahu dostatočnom na vznik nároku na starobný dôchodok od 57 roku veku, keďže jeho služobný pomer bol ukončený v čase, kedy zákon o sociálnom zabezpečení neustanovoval dobu trvania služby do 31. decembra 1999 a bol novelizovaný neskôr. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa v stručnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP).

Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s citovaným ustanovením najvyšší súd v konaní postupoval podľa ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. uvádza:

Podľa § 174 ods. 1 písm. b/ zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 59/1993 Zb. občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 1994 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1993 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií.

Podľa § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 59/1993 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1993; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

Nebolo sporné, že služobný pomer navrhovateľa skončil dňom 30. novembra 1993. K tomuto dňu predpokladom zníženia dôchodkového veku na 57 rokov podľa § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 59/1993 Zb. bolo, aby služba v I alebo II. kategórii funkcií trvala k 31. decembru 1993. Navrhovateľ teda v čase skončenia služobného pomeru nespĺňal podmienku trvania služby do 31. decembra 1993 ani podľa zákona o sociálnom zabezpečení v znení účinnom v čase skončenia jeho služobného pomeru a preto mu nevznikol nárok na priznanie starobného dôchodku ku dňu dovŕšenia 57. roku veku. Odvolaciu námietku preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 235/1992 Zb. vyplýva, že „ustanovenie § 174 zabezpečuje zníženie vekovej hranice pre odchod do starobného dôchodku občanom, ktorým k dátumu účinnosti chýba k vzniku nároku na dôchodok z I. pracovnej kategórie (I. alebo II. kategórie funkcií) krátka doba s tým, že podmienkou tohto nároku je, že uvedené zamestnanie (služba) trvalo k dátumu 31. decembra 1992, boli zmiernené negatívne dopady novej právnej úpravy na tých pracovníkov, ktorým prijatie zákona zabráni získavať ďalšie „preferované“ doby zamestnania.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že v súvislosti so zachovaním nárokov na

starobný dôchodok z I. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií zákonodarca každoročne v rokoch 1993 až 1999 predlžoval zaradovanie zamestnaní do zvýhodnenej kategórie, pričom na účely § 174 ods. 1 vyžadoval v konečnom dôsledku splnenie podmienky trvania takeého zamestnania do 31. decembra 1999. Súčasne bolo postupne predlžované až do 31. decembra 1999 aj zaradovanie zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie, resp. do I. a II. kategórie funkcií s cieľom umožniť dotknutým poistencom získanie potrebného počtu preferovaných rokov či už na účely vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1, alebo na účely nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom zabezpečení.

Ustanovenie § 174 zákona o sociálnom zabezpečení je ustanovením prechodným a v zmysle vyššie uvedeného je potrebné ho chápať ako výnimku z požiadaviek, ustanovených zákonodarcom na vznik nároku na starobný dôchodok od skoršieho dôchodkového veku podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. len v určitom, prechodnom období.

Cieľom zákonodarcu nebolo zúžiť okruh osôb, ktorým prislúchajú nároky z I. a II. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií, ale tieto zachovať u presne vymedzenej skupiny poistencov, ktorí v zamestnaní zaradenom v preferovanej kategórii nezískali obdobie potrebné pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. práve a iba z dôvodu zrušenia zaradovania týchto zamestnaní do preferovanej kategórie k 31. decembru 1999 a súčasne k tomuto dňu trvalo takéto ich zamestnanie v rozsahu uvedenom v ods. 1 ustanovenia § 174.

Ak pritom zákonodarca pre nárok podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení súčasne požaduje splnenie podmienky podľa § 174 ods. 2 tohto zákona, naposledy v znení účinnom od 1. januára 2000, takú požiadavku nemožno považovať za diskriminačnú.

Aj odvolací súd mal preto preukázať, že navrhovateľ nespĺnil podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok ku dňu, ktorým dovŕšil vek 57 rokov veku.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za súladné so zákonom. Rozsudok krajského súdu preto podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v tomto konaní nebol úspešný.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.